

Sygn. akt VIII C 1727/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 16 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekretarz sądowy Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2015 r.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. we W.

przeciwko M. F.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1727/15

UZASADNIENIE

W dniu 16 stycznia 2015 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. F. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 720,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 540 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy cesji z dnia 2 stycznia 2015 roku przejął od (...) S.A. V. (...) prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia. Pozwany nie uregulował zadłużenia wynikającego z polisy (...) nr (...) w wysokości 533 zł, której przedmiotem była odpowiedzialność cywilna kierującego samochodem marki R. (...) o nr rej. (...). Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: nieopłacona rata składki ubezpieczeniowej w kwocie 533 zł oraz odsetki ustawowe naliczone od dnia 6 maja 2012 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu w wysokości 187,18 zł.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 2 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Sprzeciw ten zaskarżył w całości pozwany M. F. wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 8 sierpnia 2010 roku sprzedał przedmiotowy pojazd, o czym poinformował ubezpieczyciela w dniu 12 sierpnia 2010 roku, co czyni żądanie pozwu bezzasadnym.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 5, sprzeciw k. 5v.-6, postanowienie k. 10v.)

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2015 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanego M. F., jako współwłaściciela samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), łączyła z (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. umowa ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 8 sierpnia 2010 roku pozwany M. F. sprzedał przedmiotowy pojazd L. F.. Umowa sprzedaży została przedstawiona ubezpieczycielowi w dniu 12 sierpnia 2010 roku, co ubezpieczyciel potwierdził stosowną adnotacją uczynioną na jej egzemplarzu.

(kserokopia umowa sprzedaży k. 6v.-7)

W dniu 4 listopada 2011 roku (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wystawił na L. F. polisę (...) nr (...) - (...), w której objął ochroną ubezpieczeniową samochód marki R. (...) o nr rej. (...) na okres od dnia 25 października 2011 roku do dnia 25 października 2012 roku. W związku ze świadczoną ochroną ubezpieczeniową, ubezpieczyciel naliczył składkę za ubezpieczenie w wysokości 1.066 zł, płatną w dwóch ratach po 533 zł każda, z których pierwsza została uiszczona w dniu wystawienia polisy, zaś druga podlegała zapłacie do dnia 25 kwietnia 2012 roku. Podstawą wystawienia polisy był wniosek o ubezpieczenie złożony przez L. F..

(polisa OC k. 14, wniosek o ubezpieczenie k. 15-16, kalkulacja składki k. 17-18)

W dniu 2 stycznia 2015 roku (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. umowę o przelew wierzytelności. Na mocy powyższej umowy zbywca przeniósł na powoda wierzytelności w liczbie 10.352, które zostały szczegółowo oznaczone w załączniku nr 3 do umowy.

Pismem z dnia 16 stycznia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 930,56 zł.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 21-27, wezwanie do zapłaty k. 20, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, że łączy go z pozwanym M. F. jakikolwiek stosunek prawny, mogący uzasadniać żądanie pozwu, w szczególności nie wykazał, by pozwany był stroną umowy ubezpieczenia z dnia 4 listopada 2011 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien zatem udowodnić, że pozwany M. F. w opisanej dacie, zawarł umowę ubezpieczenia OC i z tego tytułu powstał po jego stronie obowiązek uiszczenia składki ubezpieczeniowej. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Powyższe twierdzenia faktyczne nie zostały jednak przez powoda udowodnione. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, umowa ubezpieczenia stanowiąca źródło żądania pozwu została zawarta pomiędzy (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. a L. F., na którego umową sprzedaży z dnia 8 sierpnia 2010 roku pozwany przeniósł prawo własności pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...). Z powyższych względów, pozwany M. F. nie jest biernie legitymowany do występowania w przedmiotowej sprawie, czego konsekwencją musiało być oddalenie powództwa w całości.

Na marginesie podnieść należy, że powód nie udowodnił również swojej legitymacji czynnej, powyższe nie wynika w szczególności z przedłożonej do akt sprawy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 2 stycznia 2015 roku. Jak zasadnie zaważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849), warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Jednocześnie w myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Strona powodowa nie przedłożyła jednak żadnego dokumentu, z którego wynikałoby że wierzytelność, z której wywodzi roszczenie pozwu, przeszła na jej rzecz. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Brak jakiegokolwiek dokumentu, z którego wynikałoby, iż wierzytelność stanowiąca źródło żądania pozwu przeszła skutecznie na stronę powodową, w szczególności brak wykazu wierzytelności zakupionych, który zgodnie z treścią umowy cesji stanowił załącznik nr 3 do tejże umowy, implikuje jednoznaczną konstatację, że powód nie wykazał swej legitymacji czynnej.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.